

Bergman v Holivudu

Russell in Ron Mael, duo Sparks

Matic Majcen

Med nepreglednim številom filmskih ustvarjalcev, ki so na festivalu v Cannesu ob robu uradnega programa iskali financiranje za svoje nastajajoče filmske projekte, se je letos znašlo nepričakovano glasbeno ime. Ameriški duo Sparks, ki ga sestavljata brata Russell in Ron Mael, se je na festivalu za nekaj dni oglasil, da bi se sestal s potencialnimi producenti za svoj nastajajoči celovečerec *The Seduction of Ingmar Bergman*. Ekran je izkoristil priložnost in glasbenika povprašal, kaj se skriva za tem zapeljivim naslovom.

»Najprej je bil to muzikal, narejen za švedski nacionalni radio,« razloži Ron, starejši izmed bratov, tekstopisec in klavirist skupine, razvpit po svoji nepremični odrski pojavi in brkih, ki so nekoč zbužali referenco na Adolfa Hitlerja, dandanes pa prej na Johna Watersa. Muzikal je najprej nastal v švedščini, nakar je leta 2009 izšel kot uradni album skupine

Sparks in prejel zelo dobre kritike: »Ko sva začela delati na njem, je muzikal v najinih mislih začel postajati zelo filmski. Nisva se želela ustaviti. Sprva res ni bil zasnovan kot film, a se je potem zdelo povsem naravno, da bo album učinkoval kot gledališka igra, nato pa še kot film.« Na filmskem festivalu v Los Angelesu leta 2011 sta brata izvedla odrsko različico muzikala, po čemer bi lahko skleпали, da je bila v načrtu tudi odrska turneja. Russell, vokalist in frontman skupine, razloži: »V bistvu gledališke verzije nikoli ni bilo. Na losangeleškem festivalu sva se predstavila zgolj z eno živo izvedbo, bolj stilizirano verzijo albuma, narejeno z namenom iskanja sredstev, s katerimi bi naredili celovečerni film. Nekaj v slogu tega, kar sedaj počneva v Cannesu.« Kako sta glasbenika sploh prišla do zamisli, da bi posnela film o Ingmarju Bergmanu? »Sva velika oboževalca njegovih filmov. Ko je švedski radio pristopil s ponudbo, da bi naredila

radijsko igro z najinim popolnim umetniškim nadzorom, so rekli, da bi želeli imeti nekaj, kar je na tak ali drugačen način povezano s Švedsko. Kar sva najbolj poznala švedskega, je bil Ingmar Bergman.«

Zgodba albuma gre takole: Leta 1956 na filmskem festivalu v Cannesu Bergman nepričakovano prejme zlato palmo za film *Nasmeh poletne noči* (Somnarnattens leende, 1955). Ko se vrne domov v Stockholm, gre zvečer v kino, kjer si ogleda nek porazen holivudski film. Ob izhodu iz dvorane ugotovi, da se je naenkrat znašel v Los Angelesu, na ulici pa ga čaka limuzina, ki ga bo odpeljala na sestanek s studijskimi mogotci, ki ga bodo prepričevali, naj sprejme finančno ugodno ponudbo in ostane v mestu angelov. Naslednji dan sreča Langa in Hitchcocka, ki mu prav tako zagotovita, da jima v novi deželi pri njunem filmskem ustvarjanju prav nič ne manjka. Bergman,

